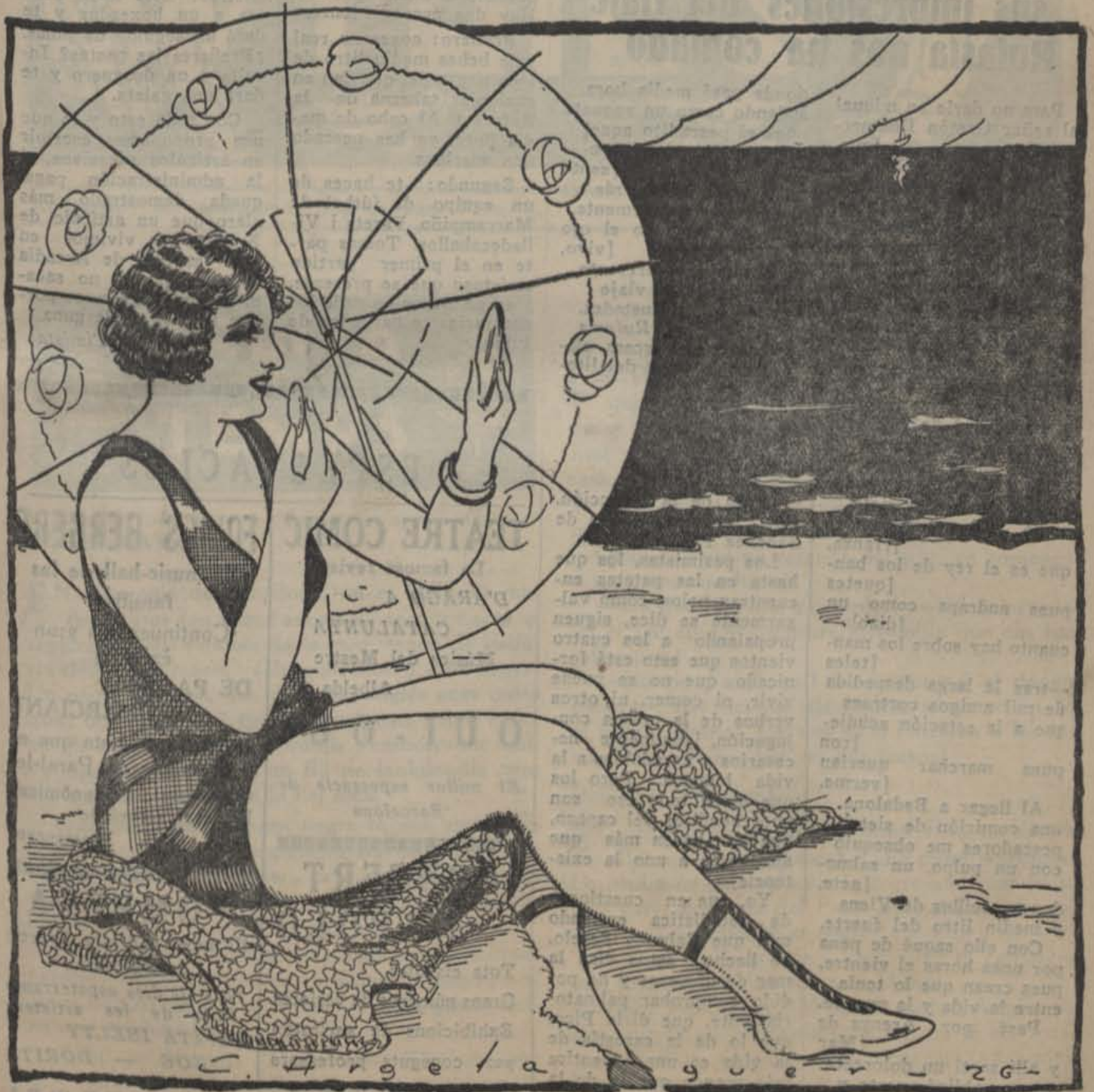

LA TUIES

—Ja ho veuen si en sóc, de presumida! Fins per tirar-me al mar em pinto els llavis!

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

Siempre con el ojo vivo y muy bien alimentado sus impresiones del viaje Rufasia nos ha contado

Para no darle un miquel al señor Gastón Doumer- [que, cogí el rápido de Francia y me marché hasta Cer- [bère, para empalmar—cosa que me gusta más que el ju- [lepe— con otro ferrocarril que hacia el gran París [se fuese, por mor de ver cómo es el "Moulin", "Folies Ber- [gère", el boulevard de Magenta y la calle de Suresnes. Subí en la estación de [Francia, presto—serían las siete, como dice el gran Ca- [rranza, que es el rey de los ban- [quetes pues andrapa como un [diablo cuanto hay sobre los man- [teles —tras la larga despedida de mil amigos corteses que a la estación acudie- [ron pues marchar querían [verme. Al llegar a Badalona, una comisión de siete pescadores me obsequió con un pulpo, un salmo- [nete, dos panecillos de Viena y medio litro del fuerte. Con ello saqué de pena por unas horas el vientre, pues crean que lo tenía entre la vida y la muerte. Pasé por Arenys de [Mar y allí sentí un dolorcete que me obligó presto y [raudo a encerrarme en el re- [trete,

donde pasé media hora sudando como un zoquete pues el pescadito aquel que me dieron de pre- [sente en la patria de Borrás, me purgó terriblemente. Y así, haciendo el ojo [vivo, en el momento presente va siguiendo su viaje servidorcito de ustedes. **Rufasta** viajero en tercera clase de la línea del litoral.

CRONICA

MADRILEÑA

(Nota de la redacción. Esta crónica no es de Sánchez Pastor.) Los pesimistas, los que hasta en las patatas encuentran pelos, como vulgarmente se dice, siguen propalando a los cuatro vientos que esto está fornicado, que no se puede vivir, ni comer, ni otros verbos de la misma conjugación, igualmente necesarios y agradables a la vida humana. Pero los que dicen todo eso son unos benditos del capazo, que no hacen más que amargarle a uno la existencia. Yo, que en cuestiones de estadística entiendo más que Calvo y Sotelo, he hecho estos días la mar de números y he podido comprobar palmatoriamente, que diría Pico, que lo de la carestía de la vida es una mentira más grande que lo de la pureza del sufragio. Y sino, ahí va la prueba:

En Málaga, por ejemplo, la vida está casi regalada. Te vas allí, y, por un real, "pasas". ¿Te quieres hartar de pescado a buen precio? Hay dos procedimientos: Primero: coges un real y te bebes medio litro de vino negro del que dan en cualquier taberna de la Reforma. Al cabo de media hora, ya has pescado una merluza. Segundo: te haces de un equipo de fútbol de Marrampioño, Parets i Villadecaballo. Tomas parte en el primer partido amistoso que se presente, y en un tres y no nada los contrarios te hartarían de tuñina.

¿Que te da por la ver- cargador del muelle, y te dura? Desafía a un des- llenará de bolets. ¿Qui- res fruta americana para postres? Dile una cosa fea a un boxeador y te dará un seguido de piñas. ¿Prefieres las pastas? In- sulta a un droguero y te dará una galeta. Con todo esto y lo que nos proponemos escribir en artículos sucesivos, si la administración paga, queda demostrado más claro que un artículo de Xenius, que vivimos en una especie de Arcadia feliz, y que si no saca- mos habas de ella, es por- que no nos da la gana. **O. P. Timista**

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

La famosa revista
D'ARAGO A
CATALUNYA
 Música del Mestre
 Albelda

OUI-OUI

El millor espectacle de
 Barcelona

CONCERT APOLO

Tots els dies
 Grans números de varietés
 Exhibicions de xarleston
 per coneguts professors
 90 xamoses artistes, 90
GRAN
BALL CONTINUAT

FOLIES BERGERE

El music-hall de las
 familias

Continuen els gran
 èxits de

DE PAGES A COMERCIANT

La millor revista que es
 representa al Paral·lel
 Consumacions econòmicas
 Esmerat servei de
 Restaurant

POMPEYA

El music-hall més divertit
 de Barcelona
 Tots els dies espaterrants
 èxits de les artistes
PEPITA IBELTY
ZOE — DORITA
 en
**LA REVUE DEL
 POMPEYA**

Redacció i Administració: Plaça de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

—De l'any d'antany — va fer tot el possible
"Porque era negro..."

EN certa sala de Barcelona, on es balla, es marduga i es fan altres excessos, però tot sota el reglament i els estatuts de la casa, tenen de ballarí i de "jazzbandista" (eh, quin mot?) a un negre. Un negre autèntic, que canta en anglés unes coses molt boniques però que no les enten ningú i que en els moments de compromís s'emborratxa amb un entusiasme digne d'un fill de lankilandia com ell, que protesta contra la llei seca.

Com és natural, aquest negre té una amigueta. Una amigueta quina reputació no és tan blanca com la seva pell nacrada... però, també, quan s'és negre, no es pot ésser massa exigent, no els hi sembla?

L'amigueta en qüestió — i això també és molt natural — fa el salt a cada moment al negre. I aquest ho arregla clavant-li cada pal·liça que la deixa mig estabornida.

—Ail — deia ella l'altre dia —. Tinc una por que "ell" — "ell" és el negre — es trobi malament!

—Per què? — li va preguntar una amiga.
—Com que fa tres dies que no em pega...

El càstig just

L'ALTRE dia, uns lladregots van entrar en un quiosc d'un carrer molt proper a la Rambla, on es venen certs objectes ortopèdics de gran utilitat pels que hem d'anar a cercar l'amor fora de casa, van lligar al dependent contra una cadira i es van endur les peles que hi havia i part del gènere.

Quan el xicot va refer-se del sust, va començar a riure com un beneit.

—De què rius ara, pocasolta? — li va preguntar el seu amo —. Encara et sembla que ens han robat poc?

—No ric d'això, no! — respongué el dependent —. Ric de què els lladres s'han endut tot el gènere avariats, i el que és si l'arriben a fer servir, aniran coixos ben bé dos mesos!

Una noia transigent

EL promès de la gentil D.lf.nt. P.s., no és pas allò que es diu un xicot d'una moral exemplar. La proba és que cada nit la corre amb uns amics pels cafès concerts del Paral·lel i altres llocs on, sense concert, també es sona.

—Però, vols dir que aquest xicot et convé? — van preguntar l'altre dia a la D.lf.nt.

—Sí. Per què no? M'estima molt... A més, encara que tingui algun defecte, qui no té els seus?

—Però, no veus que és un xicot que té tan mala fama?

—Efectivament... Però també em conformo.

Mentre sàpiga que m'estima, li perdonaré totes les porqueries que em faci...

Raó natural

EN una tauleta del "Ritz" una xamosa dama està prenent el te amb varies amigues.

Esgotat ja el repertori de xafardeig de relacions, conversa de modes, observació de les robes que duen les altres concurrentes, etc., la senyora ensenya un retrat a una de les seves companyes de berenar.

—Veus? — diu —. Aquest és el sastre-modisto que em vesteix.

—Ah! — respon l'altra, entenent malament —. No m'estranya, perquè m'han dit que porta banyes!

L'hortolà de Sant Boi

INSINUACIO

EN Francisquet, cronista de societat, és un "gourmet" dels bons vins. Es la seva passió: li agraden en quantitat i en qualitat.

Aquest dia, el varen convidar a un bateig a casa de la baronesa de Punyclós, una senyora que com més té, més estalvia.

Durant la festa, la pròpia baronesa oferí al periodista una copeta de vi de l'any quaranta.

En Francisquet, saborejà el nèctar, gota a gota, amb veritable delectació. L'amfitriona, que notà la salacitat del periodista en el paladeig d'aquell vi, li preguntà, segura d'un elogi incondicional:

—Què tal, jove, què li sembla, aquest vi?

—Deliciós, baronesa, senzillament deliciós.

—Es de l'any quaranta!

—Si ve cap aquí aquell moreno, ves amb compte, que és un noi que mai sap per on se les enfila...

—De l'any quaranta? — va fer tot admirat el cronista.

—Sí. Que li estranya?

—No... no... Millor dit, sí: trobo que per ser tan vell, ha crescut molt poc — respongué en Francisquet, mirant-se la diminuta copeta.

Barnilets

LES NENES INTEL-LIGENTS

L'ANTONIETA i l'Enriquet — cinc anys cada u — estan jugant en una plasseta ombrívola del parc. Les minyones respectives, entafurades per entre mig de l'arbreda, es deixen magrejar pels seus xicots, com és de llei en tota bona minyona.

De sobte, l'Enriquet sent una necessitat imperiosa. S'apropa a la sòca d'un arbre i prompte un sorrollet com de surtidor, remoreja al peu de l'arbre.

L'Antonieta, davant d'ell, se'l contempla un xic estranyada. Quan l'Enriquet està llest, la menuda exclama com una doneta:

—Ve't aquí una cosa ben pràctica. Diré a la mamà que me'n compri una...

B. Andarrot

EL PROTECTOR

AMB dificultat trobarieu en tot Barcelona un xófer més trempat que en Manelet, aquell rodanxó de cara, de llavis abultats i nas prominent, que cada matí, de dotze a una, passa conduint en un superb "Overland" un senyor d'edat, tot apocat, amb bigotet blanc i tot calb.

Aquest vellet, d'aspecte insignificant de petit burgués retirat, és don Pere Moré, comerciant que durant la guerra féu una milionada amb el contraband. Però, de resultes del disgust del Banc de Barcelona i altres cabòries, està molt malalt i a penes surt de casa, fora l'hora del sol. Es solter i viu en una torreta del Tibidabo, amb una minyona vella que cada nit li llegeix el "Ciero" després de sopar.

En Manelet està a son servei des de fa un any. En Manelet és, en tota l'extensió del mot, un mandra. La feina del seu amo és tan petita, que el càrrec constitueix una veritable canongia. Arribar-se cada matí a les onze al garatx, situat al carrer de Nàpols, treure el cotxe, netejar-lo i anar a cercar al senyor. Un passeig d'una horeta escassa i cap a casa. Ja està el treball fet. En son lloc, qualsevol altre explotaria el conegut truc d'utilitzar l'auto com a taxi de lloguer, que fa la desesperació de tothom que posseeix un d'aquests veïcles. Però ell, no. Les tardes i les nits se les passa sempre ficat en algun cafè concert. En tots hi té conegudes, puix, com que l'amo el tracta bé, es pot permetre el luxe, de tan en tan, de pagar algun sopar.

Darrerament, en Manelet va conèixer una xicoteta al "Moulin Rouge", que, del primer moment, es posà al cap de protegir.

—Mira, Titina — li digué—. Tu ets una noia que tens condicions per arribar a estrella, ets bufoneta, ben feteta de dintre, tens un tipet fi, no parles malament i n'habilles un "salero" per a conquistar sandwichs i mantecados, que ja el voldrien tenir moltes cupletistes de postín. Però, et cal quelcom. Necessites un protector. Aquest protector seré jo. A més, tu no pots venir a peu al concert. Et cal un auto. Tindràs el que jo duc... L'amo només surt a mig matí. Jo et vindré a cercar cada tarda a les tres, deixaré el cotxe a baix i et portaré a casa a l'hora de sortir, si no has fet cap "primales". I el mateix a la nit. Això és un sacrifici que jo no faria pas pel meu amo, ja ho sé, però, què hi vols fer! Per a protegir una noia com tu, no cal mirar prim. S'és o no s'és protector!

Titina està tan contenta com quan el seu carinyo li diu: "Aquesta tarda no treballaràs i anirem a sopar al trenca-ones."

Titina comença a parlar al foier del "seu amic", que la fa dur en auto a treballar. Les amigues se la miren, plenes d'enveja... Quan, l'endemà, protesta a l'encarregat pel poc sou que guanya, li augmenten dues pessetes sense discutir...

Als pocs dies, seduït per l'aureola de l'auto, un habituat se li declara:

—Oh! — fa ella — Pensa que jo no puc abandonar-lo, a n'ell, així com així! Un home que no em regateja res, riquíssim, jove i... guapo!

I comença la discussió de les xifres. Aquella nit, resten ja quasi d'acord. L'endemà, ella espera irpacient l'enamorat. Passa tota la tarda. A quarts de set, un "botones" li porta una lletra.

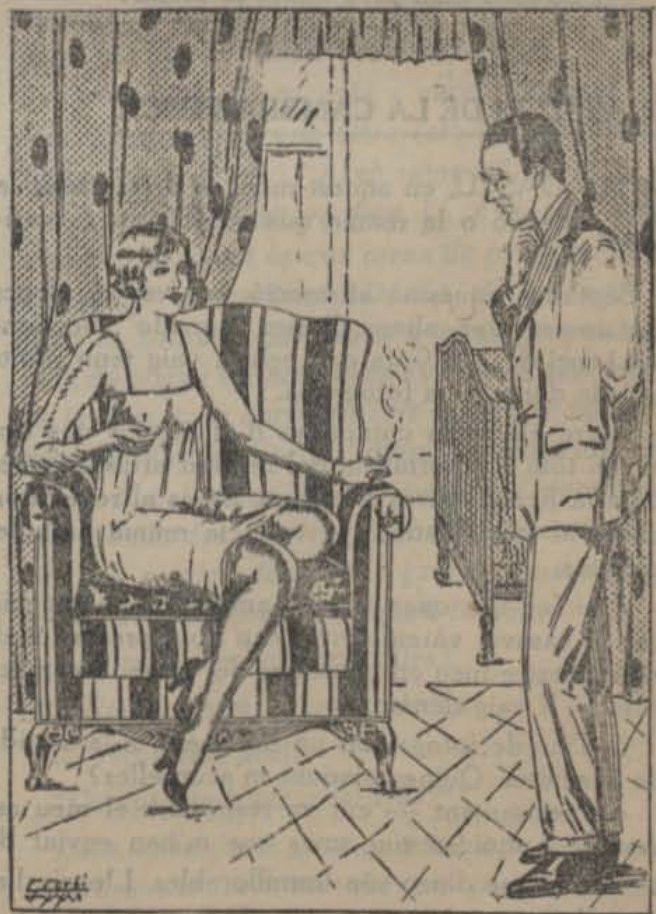
"Senyoreta Titina: He vist, aquest matí, al Passeig de Gràcia, al seu amic. Ara m'explico perquè l'amagava tan. És vell, malaltic, insignificant. Anava en el seu auto (he reconegut perfectament al xófer, en Manelet, que totes les tardes l'espera a la porta, la gorra a la mà) i he sentit que deia: "Cap a casa!"

"Esser el successor d'aquest home, això mai!"

La cólera quasi torca la boqueta de la Titina. Amb una mica més, aniria i renyiria amb el seu protector, que involuntàriament li ha esguerrat el negoci. Després es serena un xic i, tot donant-se un cop de llàpiç als llavis, mormola:

—Des de demà, inventaré un pretexte... i tornaré a venir en tranvia!

Bur Letta

—En què penses ara?

—En què fet i fet tant se valdria que ens cases-sim. Ens sortiria més econòmic.

—Ara m'adono de què al cine he perdut la pulsera de brillants.

—I no saps quin jove tenies al costat?

EL MISTERI DE LA CAMBRA FOSCA

CADASCU, en aquest món, té dret a tenir la passió o la mania que vulgui, no és veritat?

Sentada aquesta afirmació, confessaré, doncs que un servidor, abans d'ésser "corrido", noctàmbul i soci de "La Gota de Leche", vaig tenir molts anys la dèria de la fotografia.

Entre els meus companys d'afició, els uns donaven tota l'importància del resultat artístic i estètic a la figura, altres a la llum, altres al revelador, altres al viro-fixador. Jo tenia la mania amb les plaques.

Així fou que quan el meu amic Lluís m'anuncià que es casava, vàreig córrer cap a un professional, antic mestre meu en qüestions de "pose" i cambra fosca, i li vaig demanar:

—Tinc de fotografiar un casament, a la sortida de l'església. Quines plaques m'aconselles?

—Precisament — em va respondre el meu assessor — aquí en tinc unes que m'han enviat de Londres, que diuen són immillorables. Llegeix l'anunci!

Em va allargar un full de paper transparent, i vaig llegir:

"Plaques Veritas. Les úniques que, per la seva composició especial, poden donar un treball per-

fecte. Cap fals detall no apareix a n'aquestes plaques."

Satisfet d'haver descobert tan bon material, me'n vaig anar a comprar-ne una capsa i, cap al casament hi manca gent.

Vaig fotografiar als núvis a la sortida de la cerimònia. En arribar a casa, febrilment vaig procedir al revelat i, amb la meua més gran sorpresa, la placa aparegué velada.

Una comprovació minuciosa de la meua màquina, no deixà lloc a dubtes: jo disposava d'un bon aparell i no era possible que s'hagués filtrat cap raig de llum.

I jo que havia promés el retrat als núvis!

La meua determinació fou anar a trobar a n'en Lluís i a la seva costella, dos dies després.

Un cop informat de què el nou estat els hi probava d'allò més bé i que en les quaranta vuit hores primeres de matrimoni encara no hi havia hagut cap escena de gelos ni s'havien tirat cap plat pel cap, els hi vaig contar l'ocorregut.

—Però, tot es pot arreglar — vaig afegir —. Teniu encara la roba de núvis?

—Tota complerta!

—Doncs, torneu a vestir-vos i refaré la fotografia.

—Home!...

—Apa, que vui que tingueu un bon record meu!

Deu minuts més tard, al jardí en Lluís i la seva senyora, vestits altre cop amb la roba cerimonial, sense oblidar ella la tradicional flor de taronger, posaven davant del meu aparell.

En procedir al revelatge, la placa sortí altre cop velada. Allò era per desesperar al més entusiasta adepte de l'art d'en Daguerre!

Vaig córrer a veure al meu mestre fotògraf i a referir-li el cas amb tot luxe de detalls.

El fotògraf va esclatar a riure.

—Haguéssis llegit bé el prospecte!

—Què? Que he oblidat alguna recomanació per a l'ús?

—Llegeix, home, llegeix el prospecte.

—Que potser el revelador...?

—No, home, no! No veus que diu: "Cap fals detall no apareix en aquestes plaques"? Com volies que, al cap de dos dies de casats, una placa mitjanament honrada volgués reproduir la senyora lluint una flor de taronger que obligatòriament devia passar a la posteritat?

—Ah, caram! No hi havia caigut! Però, i el primer cop?

—El primer cop? Ah, el primer cop, jo no puc profunditzar tant! Això, tal vegada el cosí de la núvia...

T. Oni

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

ELS RETOLS PREVISORS

LA gent escèptica, aquesta gent rondinaire capaç de trobar arrugues en el ventre d'una puça i pèls en la closca d'una tortuga, creu i propala d'una manera tenaç i digna de millor causa, que les corporacions oficials solament serveixen per plomar al pobre contribuent, per satisfer vanitats ridícules, per donar aspecte d'homes savis a les carbasses i per destruir tot allò que el bon sentit del poble va creant i que en pendre estat entre els homes se'ls hi dona el nom de costums.

I això, com tots vosaltres sabeu, no és cert. Ganes de enraonar, ve't-ho aquí. L'Estat, la diputació, l'ajuntament, els alcaldes de barri i els vigilants, són una cosa tan necessària a la vida dels pobles, com el diable ho és als predicadors per estabornir als pecadors que l'escolten. Les corporacions oficials són la llumanera, l'antorxa que il·lumina el camí dels pobles, i sense elles, els homes no hi veurien clar. Un bon ajuntament, és com una bona purga: deixa al pacient més net que una patena. I si no ho creieu, podeu preguntar-ho a qualsevol que passi pel carrer. Jo no dic mai mentides. Es pecat i a mi no em donen cap gust aquesta mena de pecats.

I, anem al grà, que la palla ennuega.

Tots sabem que l'ajuntament té posats en els jardins públics uns retolets recomanant que es respectin les flors, que no s'inquietin les bestioletes, que es guardi el degut respecte a les bones costums i que no es faci això, lo altre i lo de més enllà en els reconcs propicis a les expansions íntimes individuals.

Són, aquests rètols, una mena de decàleg ciutadà, que tots procurem no seguir ni apendre de memòria.

No obstant, la Lluïseta pot dir ben bé que a n'aquests rètols deu la seva felicitat.

Ja vos explicaré com va anar:

Era una tarda xafagosa de darrers de juny i ella i en Ramon, el seu promès, varen fer una escapadeta al Parc de Montjuïc. En Ramon i la Lluïseta, s'estimen com dos colominets i com que feia calor i com que estaven sols i com que tenen divuit anys i com que ella és rossa com un fil d'or i ell brú i çapat com un roure, varen començar a caminar poc a poquet, molt acostats l'un a l'altra i els cors respectius varen començar a fer aquell patrip-patrap que és com una mena de preludi a les grans simfonies de l'amor...

Primer un "M'estimes?", després un "Reina meva!", més tard una fregadeta bo i caminant, més enllà una apretadeta de mà; en un revolt ombrívol, un petó; en una recolzada quieta, una abraçada... Res, que, rient rient, es varen assentar en un reconet sol-litari i es varen mirar llarga estona sense dir-se paraula i varen respirar fort com dues manxes una altra estona molt llarga, i "Això no ho vui" i "Això tampoc", mentres ella no ho volia, ell anava fent i... Ara, ara, veureu com l'ajuntament és una mena de pare pedaç dels ciutadans extraviats! Doncs, sí, ve't aquí que quan la Lluïseta ja estava a punt de perdre el món de vista i tot eren flors i violes al seu voltant, de la seva gola sortí un crit estrident com l'espiguet d'una sirena, d'una esbranzida es va treure del damunt al seu promès i pantejant i amb els ulls fora de les conques, mormolà, senyalant un retolet diminut i graciós que l'ajuntament havia col·locat en aquell indret:

—Mira, Ramonet meu, mira!

En Ramon mirà i abaixà el cap.

El rètol deia així:

"Compte amb les criatures!"

I ara, aneu dient per aquests mons de Déu, que l'ajuntament sols serveix per plomar al pobre contribuent.

LAURA BRUNET

REMEI EQUIVOCAT

LA Remei, una noia alegre, estava indisposada. Cansanci, "surmenage", ja els ho diré. Com que era jove, bonica, complascenta i barata, li plovien els clients.

Va arribar el metge a la pensió "d'artistes" — avui, tot és art — on posava, i després de mirar-li la llengua, escoltar-la i pendre-li el pols, li va dir:

—Haurà de reposar una mica... Vostè ha treballat massa... Quedi's al llit uns quants dies...

—I d'això en diu descansar? — respongué la Remei —. Si estant al llit, precisament, és com he agafat aquest cansanci...

Von Bent

PRECISIO

EN Joan, un noi d'aquells que viu que tots els demés com fan el tonto però que és més panys de la seva colla, va al darre- ra d'una balladora de l'"Iris" fa tres o quatre setmanes.

Anem a dir que la noia no és pas de lo més bonic que corre per la popular sala del carrer de València. Però en Joan sap que "debajo de una mala capa se encuentra un buen bebedor", i qui diu això, diu una altra cosa.

—Però, Joan — li deia l'altra tarda al bar un amic seu —. De debó, t'agrada aquella mosseta?

—Psche... — respongué el "corrido" sense volguer comprometre's gaire —. M'agrada, això sí, però no més fins a cert punt...

Kar Vassó

EL DILEMA

EN Rafelet es topà amb el seu amic Mariano.

—Carat, Mariano! Et trobo amb mala cara! Què et passa?

—Cal Un compromís que em té molt amoïnà!

—I això?

—Figura't que he decidit casar-me i he comés la lleugeresa de flirtejar amb dos noies a l'ensem I ara no sé quina triar.

—Sí que, "amigo"...

—Senyoret, li juro que vostè es el primer home que m'ha aclarit el misme de l'amor.

—Doncs, mira, encara que m'ho juris, jo no ho veig gaire clar.

—Veuràs. L'una és rica, molt rica, però molt lletjota... L'altra és maca, formosíssima, però no té un clau. I no sé què fer. Aconsella'm, Rafelet.

En Rafelet no s'hi pensà pas gaire:

—Amic meu, el diner no fa pas la felicitat. Es un dogal per el marit. Una cadena. Casa't amb la maca, creu-me, i deixa l'interès de banda...

—Tens raó! Així ho faré!

—Ah! escolta. No em podries presentar a la lletja? No és per res, no...

Von Bent

DE LA RAMBLA ESTANT

SON les dotze de la nit. Una cupletista que està en vaga forçosa — això dels musicballs es posa molt malament, perquè la gent no hi va, i els pocs que hi van, no fan més "gasto" que l'obligatori — es passeja per la Rambla de Santa Mònica, a veure si troba algú dels seus antics coneguts que li ofereixi cinc naps per anar a fer un "bolo".

Un vellet que demana caritat, se li acosta, dient-li:

—Una caritat, per l'amor de Déu, bonica senyora, que encara no sé on anar a dormir aquesta nit!

L'estrella en disponibilitat, el contempla amb un cert aire de compassió.

—Ai, germà — li respon — vostè no sap on dormirà aquesta nit? Estem iguals. Jo tampoc ho sé.

K. Màndula

JA NO HI HAN CLASSES!

EN el parc de Montjuic, una joveneta, tota esverada, corre vers una "jamona" que està assentada en un banc, tota cofoia.

—Senyora, senyora, ajudi'm!
—Què li passa?
—Aquell pocavergonya, aquell home pervers que acaba d'ensenyar-me...

La "jamona", un xic despitada:
—Ah! A vostè també?

Rafles

—Mira, noia, mira! Un barco que s'enfonça! Se li veu el pall!...
—Que no, tonta! Si és el meu marit que s'està banyant

LA CONQUISTA

ERA a la mitja hora. Sentats a l'entorn d'una taula del cafè que donava accés a la sala de ball, els meus dos amics i jo descansàvem de les fatigues d'una hora i mitja d'arribament intensiva, quan vingué a distreu-re'ns de nostres converses i cabòries, l'aparició de tres xicotetes que en aquell moment traspassaven el portal.

Quin triunvirat! Anaven abillades amb una mo-

dèstia i una decència que encisava. Son posat de candidesa formava un contrast tan agradós, comparant-les amb les demés sarauistes, que nosaltres, sense dubtar un moment, ens llençàrem darrera d'elles, engegant-los-hi un seguit de "requiebros" pujats de tó, capaços de fer sofocar a la mateixa Chelito en trajo de rumba.

Poc ens costà agafar-hi rasca. Uns minuts bastaren per a comprometre-los-hi un ball i aviat sapiguérem, tot ballant, detall per detall, els antecedents de les tres nenes. Eren tres innocentes que, enganyant a llurs respectives famílies, i portades

per la seva gran afició al ball, havien anat a aquella sala.

Vostès poden figurar-se si ens hi vàrem enganxar per a tota la nit! Aviat, jo vaig perdre de vista als meus dos companys, que, cadascú amb la seva corresponent parella, anaven pel seu costat. Quan finia l'orquestra el darrer ball, jo ja podia considerar a la meva desconeguda parella com una amigueta...

Ens trobàrem amb les altres dues i els meus amics a la sortida i, pels detalls, vaig veure que també la cosa els hi anava a l'hora.

Els proposàrem acompanyar-les. Van dir-nos que vivien en llocs apartats l'un de l'altre; combinàrem adreces i, finalment, les tres noies acceptaren, reconegudes. Poc després cadascú amb la seva parella, emprenguérem el camí per carreus foscos, propicis a les càlides aproximacions...

—Decididament, se'n vol anar a dormir, ja? — vaig demanar jo, així que vaig tornar a estar sol amb la meva conquesta d'aquella nit.

—Ai, sí, sí! — va respondre'm prestament —. Si els meus pares sapiguessin que m'acompanyava un jove a semblants hores de la nit, es moririen del disgust!

No em vaig donar per vençut.

—I, abans d'anar a dormir, no voldria que a néssim aquí, a l'"Hotel Verdura", a pendre quelcom? No sent mal de cor? Una tasseteta de xocolata amb melindros?... —

—Ai, moltes gràcies, però és molt tard...

—I bé: què hi fa, això? Un cop posada a sortir, no li vindrà d'un quart!

Vaig lograr, per fi, que acceptés. Atravessàrem la porta d'aquell famós hostatge. Allà, una darre-
ra escena de dubtes i rubors, que finí capitulant la

xicota i deixant-se tancar amb mi a la cambra número 3...

I vàrem passar la nit. El cambrer (a qui havia jo pagat tota la despesa anticipadament), vingué a cridar-me a les vuit del matí. Volent fugir aviat de la pobreta nena, a qui havia prés son més preuat tresor, i simulant tenir gran pressa per anar al despatx, vaig vestir-me ràpidament, mentre ella es quedava al llit feta una mar de plors, sortint precipitadament al carrer... Un cop em tocà l'aire fresc de la matinada, satisfet de la meva conquesta, vaig agafar el tranvia, tot pensant en el dolor de la pobra xicota...

Vingué l'empleat a cobrar-me el bitllet i, llavors sí que la meva sorpresa fou sense límits. Un fred intens, glacial, s'apoderà de mi, quan, després de butxaquejar mitja hora, vaig haver de dir-li que no tenia ni cinc cèntims.

Aquell angelet de Déu, que durant tota la nit ploriquejava que els melindros li feien mal no sé on, m'havia afaitat fins la darrera peça de coure!

Més escorregut que la meva pròpia borsa, vaig descendir del tranvia. A la tarda, en retrobar a's meus companys al cafè, fou encara més grossa, si cap, la meva sorpresa, quant aquests, amb la qual entre comes, em confessaren que les seves respectives aventures de la nit passada amb les companyes del meu angelet, havien tingut un final completament exacte. Tots dos, al matí, s'havien trobat les butxaques més buides que el cervell d'un regidor de l'antic règim.

I, des de llavors, quan tenim ganes de portar dones a pendre melindros, escarmentats de les ingènues, anem a cercar una jamona de trenta cinc anys...

X. Ingat

—Ja n'és, de ximple, ja, el meu marit! Ara se n'ha anat a veure si em caçava algun conill! Per això, no calia que es moguéss de casa!

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu peses" cobrables en la nostra Administració per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

EL PASSATGER MISTERIOS

EL tranvia va ple de gom a gom. El conductor fa caure el "Completo" i l'inspector es dirigeix a un passatger que està amb un peu a l'estrep i un altre a la plataforma.

—El tranvia va ple, senyor; vol fer el favor de baixar?

—Baixar, jo? Ja me'n guardaré prou i se'n guardarà vostè! Ni vostè m'obligarà, ni s'atreviria a parlar-me així si sapigués qui sóc...

Puja un altre inspector. El seu company li explica el cas. El nou empleat intervé, volent agafar al passatger pels sentiments.

—No sigui així, home, els reglaments són ben clars... Baixi. Jo no voldria trobar-me en la violència d'haver de recórrer a la força pública per a fer ús del meu dret...

—No vull baixar, ni vostè podrà obligar-me. Demés, ja li he dit que si vostè sapigués qui sóc, se'n guardaria prou, de dir-me que baixés...

Passa un policia. Els inspectors el posen al corrent.

—"Haga el favor de bajar, hombre. ¿Quiere usted que tengamos que ir a la delegación?"

—Ni vostè em portarà a la delegació, ni tan sols m'obligarà a baixar. Es més, si vostè sapigués qui sóc jo, no em parlaria pas així...

Llavors, perduda la paciència, el primer inspector tranviari intervé:

—Bé, en fi de comptes, qui és, vostè?

L'altre exhibeix, triomfant, un paper groc, i diu:

—Sóc un passatger que ha pagat el bitllet...

Un que també paga

L'ESTAT PERFECTE

SI vostès es recorden del què va passar a Barcelona la setmana tràgica, podran fer-se càrreg del què va passar a casa dels senyors de Costat quan la mamà, una respectable dama de seixanta anys, més moralista que en Rucabado, va descobrir al noi gran, en Rosend, amb la minyona, en camisa, dintre la seva cambra.

Immediatament va pagar el mes a la xicota i la va posar "de patitas en la calle", perquè la senyora de Costat era molt amiga de parlar fi. Després, va contar el fet al seu virtuós marit, que cada tarda anava a l'Edén", i després va cridar apart en Rosend i li va dir que ell era la deshonra de la família, la vergonya dels seus cabells blancs, etc., etc.

—Però, mamà! — protestà el noi —. No sé pas perquè em renya!

—Que no saps perquè et renyo? Que vols que em fereixi, del disgust que m'has donat, que encara et burles de mi? Estar-te a la teva cambra, amb la minyona, en camisa...!

I en Rosend que, per lo vist, tenia un temperament artístic força revingut, respongué amb calma i serietat perfectes:

—Si precisament quan una dona està en camisa es troba en el seu estat més perfecte!

ELS RETRATS

A QUI on me veuen—deia una tarda, al cafè, el senyor Tomeu — en amor, encara no he passat a la reserva.

—Encara fa servei actiu?

—I per partida doble!

—Què diu, ara!

—Sí, senyors, sí. I ara els hi ensenyaré els retrats de les meves dues femelles.

I el senyor Tomeu tregué del fons d'una cartera quasi prehistòrica, un retrat, ja d'anys, representant una senyora aburguesada i passablement matxutxa, i un altre, fet al carrer Nou, d'una noia d'uns vint-i-quatre anys, en camisa i lluint uns davants d'allò més arrodonits.

Ens miràrem les dues figures i, al temps de guardar-les novament, el senyor Tomeu cregué convenient aclarir:

—La que va més lleugera de roba, sabeu?, és la querida...

Kar Tronets

***

UN NEGOCI RODO

MHO va contar un vell naviler d'avant-guerra, bo i prenent el seu tradicional cafetó a l'"Orient":

—Quin capità! Mai no en tindrè un com aquell! Figureu-vos que un dia venen al despatx i em proposen dur uns pelegrins a Alacant. Volien pagar quatre duros per passatge. Jo faig comptes, i no hi havia negoci possible. Hi perdia diners.

—Més baratet de vint-i-dos pessetes i mitja, és impossible.

—No podem, no podem — em deia el que tractava l'afer, quan entrà en Felicià, el capità de què vos parlo, i em fa l'ullet. Jo m'aixeco, fent veure que anava a consultar dates, i em diu:

—Accepti!

—Però, si sols el menjar ja...

—Deixi-ho córrer i accepti!

Era tal la confiança que jo tenia en la llestesa d'aquell home, que vaig fer una mica de comèdia i per fi es contractà el viatge a vint i mitja.

I quan en Felicià em preparà la nota de queviures, vaig creure que s'havia tornat boig.

—Si no n'hi ha per a començar! — li vaig dir jo.

—Encara en sobrarà!

—Que ha descobert alguna pesqueria de bacallans a l'alçària de les Columbretes?

—Això és el meu secret! — em respongué en Felicià, somrient amb aire de misteri.

El viatge es feu sense incidents, i quan el barco tornà, no sols a Alacant no s'havien fet provisions per al viatge de tornada, sinó que encara en sobraven del viatge dels pelegrins.

—Però, com s'ho ha fet? — li vaig preguntar jo.

I, mentalment, vaig afegir:

—Els haurà mort de gana!

—Vaig fer navegar el barco contra la corrent i, és clar, es balancejava de mala manera i ni un passatger, m'enten bé?, ni un sol va deixar de marejar-se. I, és clar, ningú no va voler menjar durant la travesia!

Nosaltres vàrem riure l'acudit, i el vell naviler afegí, amb certa melancolia:

—Quina llàstima que aquell home se n'anés a Amèrica! Si hagués estat amb mi durant la guerra, m'hauria fet guanyar la primera fortuna!

Tit Hell

***

EL DESCANS

EN Matth A. Sans és un corredor alemany, que viu a Sant Gervasi, en una torreta, amb la seva amiga.

La seva amiga és una turca, una filla llegítima del decadent Imperi Otomà, que es va enamorar d'ell durant la campanya de la Baia de Suvla.

Diumenge passat l'anàrem a veure. L'home s'estava prenent el sol al jardí. Va fer venir de seguida la minyona i ens féu servir unes monumentals "cruques" de cervesa.

En Matth A. Sans, com tots els alemanys cultes, té la passió dels idiomes. Encara que nosaltres li responguérem en l'idioma d'en Wagner, ell sempre ens parlà en català, aquell català pur, gramatical dels germànics, que fa més graciosos la seva pronunciació estrangera.

Parlàrem molta estona, tanta, que l'home sentí que es cansava. Llavors, amb molta flemma, ens digué:

—Si vostès em permeten, ara aniré una estona a tirar-me a l'otomana...

R. Cartrons

***

SOLILOQUI

SEMPRE que em porta la roba a casa, la bugadera m'encarrega en gran manera que em casi, perquè em convé. No crec que logri convènce'm si no em dona alguna prova de què té que veure la roba amb si em quedo... no solter...

A. Nònim

AQUESTES CRIATURES!...

—I com és, senyoreta, que vostè es tira a l'aigua, estant tan calenta?

—Per això precisament, jove...

CORREU SECRET

L'Absib. — Va al número. Està content? *Espantaleon adormit.* — Aquesta vegada l'ha errada d'un punt. El conte es més vell que en Merletti. Un altre dia serà. *Van Trésca.* — Va sortir al número passat. Que no llegeix LA TUIES, sant cristià? *Un curiós.* — Amb catxassa, ja sortirà. *B. Orrango.* — Ni als rials. *K. Parró.* — Provarem de fer-li entrar. *Sis Tellet.* — Encara no sabem com anirà. *Von Bent.* — I un bé negre. *Bit Lleta.* — El senyor Rufasta agracie els seus records. *Kam Acco.* — Ens agrada el pseudònim. El conte és més vell que en Junoy. L'altre que va enviar el dia 1 es devia perdre, puig no l'hem rebut. Vol repetir-lo? *P. Ast Anaga.* — El seu conte justifica el pseudònim. En el món, hi han coses fatals. *Van Degri Meggia.* — Doncs, mirin, que els hi provi, perquè lo que es el conte, no ens ha pas provat gens. I per això diuen que s'han reunit tres senyors? Si que deuen haver quedat descansats. *Ark A. Xoffa.* — Envejes, ja li direm. *K. A. Trewell.* — Lo que ens ha enviat aquesta setmana anirà, com dos i tres fan cinc, i sopusant que no hi hagi destorb, perquè avui n'hi han fins a les matemàtiques. *K. Parró.* — Aquesta setmana no l'ha encertat. Que hi farem? No es pot matar tot lo que és gras. *Bur Letta.* — Ni que ens toqués el jazz-band. *Sis Tellet.* — Un altre dia, germà. *B. Casas.* — Rebuda la seva amable lletra, i els hi estimariem se servissin passar qualsevol dia, de 6 a 8 per aquesta redacció per facilitar-los-hi tots els detalls que desitjen dels soldadets que volen padrinei,

EN Ramonet estava donant la lliçó a la seva cosineta, que li prenia abans d'anar a l'escola. Ell tenia dotze anys i ella tretze. Eren vius com centelles i movediços com argentviu.

—A veure, Ramonet — preguntà la cosina — digue'm qui va ésser la mare de Moisès.

—La filla de Faraon — contestà el baiet sense titubejar.

—I ara, Ramonet! — observà la seva cosina. — La filla de Faraon, no és la mare de Moisès, sinó que va ésser qui el va trobar en el Nil, riu avall, dintre d'un bressolet...

En Ramonet, molt seriós, es mira a la seva cosina i, ficant-se les mans a la butxaca, respon amb tot aplom:

—Bé, això ho va dir ella per despistar, però, a mi, a mi amb aquestes? Tira, dona, tira, no siguis bleada!...

Paquita París

Aquest número ha passat per la censura governativa

—Com és que l'acusat diu que vostè va consentir de bon grat?

—Sí, però és que ell, abans, m'havia regalat un flascó d'EROTYL.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

DILLUNS hi va haver altre cop benefici al "Còmic". Aquesta vegada es tractava dels simpàtics artistes Amalia Palau i Bonetti, que s'han conquisat, amb la seva actuació en "Yes Yes" i "Oui Oui" l'apreci i l'estima del respectable que pugina.

El públic va ésser nombrós, malgrat la calor que fa, i és que un artista "Bonetty" sempre fa bo d'admirar.

L'Afarta Pobres

EN Planetes, el polifacètic Planetes, torna a cantar òpera. Dimecres, al "Bosc", va pendre part en la representació de "El Barbieri di Seviglia".

El públic, com és natural, el va ovacionar llarga estona.

Encara que jo no hi era, m'adhereixo a l'ovació, que s'ho mereix en Planetes puix és molt bon cantador.

ooo

DIJOUS es va estrenar al "Teatre Barcelona", la magnífica comèdia en quatre actes, "El veneno del tango", original del conegut escriptor argentí en Valentin de Pedro.

En Valentin de Pedro, que s'ha fet darrerament un nom traduint a Madrid varies obres del nostre Puig i Ferrer, pertany a n'aquella generació d'escriptors d'origen bohèmi, que avui ha posat panxa, enteniment i compte corrent: Amichatis, Lluís Capdevila, Pontdevila i tants i tants que es reuniren al "Lion" sis anys enrera, quan encara hi havien tauletes de "baccarrat" i l'espuma del xampany que havia destapat la guerra, no s'havia encara esbravat del tot.

En Valentí va guillar. Madrid ens el va pendre, com ens va pendre al gran mataroní en Vinardell i al no menys gran granollerí Fontdevila. Allà va fer teatre, va fer novel·les, va fer nom i va fer quartos, que, al cap d'avall, també en la gent que escriu té la seva importància. I ara ha volgut que la Barcelona que el va conèixer humil, tingués la primícia del seu èxit.

Perquè "El veneno del tango" fou un èxit "sin trampa ni cartón", d'aquells que no es fan a cops d'auto-bombo, ni de gasetilla suplicada, ni

de "truco", ni de galeria. Fou un triomf definitiu. Nosaltres, que vàrem conèixer i vàrem tractar a l'autor quan era sols una esperança, tenim molt gust en registrar aital resultat afalagador en les nostres columnes.

Així es fa nom, Valentí, escrivint amb la fe al cor!
Així tots podrem, llorers,
teixir en la teva llaur.

ooo

AHIR a la nit, va debutar al "Bosc" un divo que es diu Cristalli, ab "Lohengrin".

No sabem com va anar, perquè el "Bosc" és molt lluny i els tranvies van molt plens per arribar-se fins a la Fontana, però ens fa por aquest nom.

Perquè les notes d'en Wagner són tan fortes, que temem que éssent de "Cristalli" el divo no ens el facin a trossets.

ooo

DIUMENGE el senyor Ortas, amb tota la seva colla, va guillar de "Eldorado", acabada la seva brillant temporada.

Guarda't bé de la calor i procura estar fresquet per poguer-te ovacionar, quan tornis, Casimiret.

ooo

S'HA publicat un Reial Decret ampliant l'acció de la Llei de Cases Barates.

Suposem que aquesta nova haurà deixat satisfet al senyor en Rafel Seva, "vulgo", el popular Manquet.

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors

Café-Flambres-Mariacs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Atonia

Ronquera

Venda:

SEGALA i FARMACIES

GYRALDOSE

para irrigaciones higiénicas
Antiséptico no tóxico,
antileucorreico, cicatrizante.

MAISON MEUBLE
(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor
Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Clèss Barcelonaés
Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»
Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival*

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

NO VUI BUNY...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons : Lavatges per a després del bany. Casa de curació pots que... ansopseguen. Polvos per matar cabsres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

La Novela Pequena

surt els dimecres

NOVEL·LETES

SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **SULFURETO CABALLERO**

Comte de l'Azalt, 86 i centres d'especifics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con... conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Seguí, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales **ABIERTO DIA Y NOCHE** - Conde Asalto, 16 y 18 -

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

Empaitava a certa nimfa
un sátir modernitzat,
de costums molt distingides
i tipus molt refinat.

Tan i tan ella va córrer,
que al final, va relliscar
i llavors, davant del sátir,
la nimfa es posà a plorar.

Quan la veié un xic calmada,
el bon sátir va guillar,
però al cap de poca estona,
la nimfa l'anà a empaitar.

Oh, nimfes que aneu pel bosc,
no vos feu pas il·lusions,

—Tornem-hi, sátir? — va dir-li.

—Ai, nimfa, no pot ésser pas!
que els sátirs d'avui en dia
són d'“una vez y no màs”.
que avui és tot de fantasia
i els sátirs no estan per trons!